

Jézus Krisztus mondja:

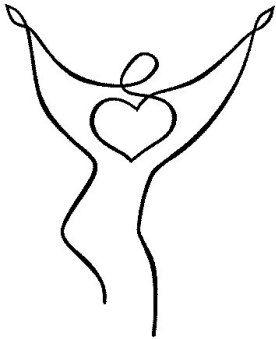
„*Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog.*”

(Jn 11,25)

Életünk szép, mert elajándékozható

Húsvét napján ünnepeljük mindazt, amit hiszünk. És mi hisszük: érdemes élni!

Minden nap megtapasztaljuk, hogy álmaink sem-mivé lesznek, vágyaink nem valósulnak meg, betegség, halál leselkedik ránk. Sötétség van bennünk és körülöttünk. Vérünkben állati ösztönök uralkodnak, Öseink hibáinak nyomait hordozzuk tagjainkban. Embertelen természeti törvények tartanak bennünket bilincsben. Esésünk olyan, mint a kődarab hullása, összetörünk, mintha üvegből vol-nánk, égő tűz emészt bennünket, mintha szalmából lennénk. Hogyan lehet ilyen körülmények között azt hinni, hogy érdemes élni?

SIMON ANDRÁS GRAFIKÁJA

Húsvét napján azt hirdetjük a világnak, hogy nem a kegyetlen rossz hatalma uralkodik a világ felett. Hirdetjük, hogy az ember legyőzte a halált, hogy megmenekült a törvény alól, hogy megtalálta sorsának a kulcsát, felismerte Istent.

Nem elmélet ez, nem is új tudomány, hanem esemény. Keresztény időszámításunk harmincas éveiben történt, de történik, megismétlődik ma is: egy Ember – az élő Isten Fia - megengedte, hogy az emberi élet bilincseivel megkötözzék, de azok lehullottak róla. Magára vette minden rosszaságunkat, de a rosszat magával vitte a sírba.

A Szeretet Lelkét adta nekik, hogy olyan életet élhessenek, mint Isten, hogy a Teremtővel együtt újjáteremthessék a földet. Azok, akik hisznek Benne, szabadok maradnak akkor is, ha láncokba verik őket, élni fognak, ha halálra kínozzák őket, boldogok maradnak a kétségbeesítő körülmények között is. Akik hisznek Benne, úgy mennek át a halálon az új életbe, mint egy nyitott kapun.

Mindez lehetséges, mert Jézus Krisztus – aki igazi Isten és igazi ember - halott volt, de újra életre kelt. Ettől az eseménytől számítjuk az új világ kezdetét. Aki hisz Jézusban élni fog.

Kegyelemteljes húsvéti ünnepeket kívánok a Polgármesteri Hivatal munkaközösségének és Uzon község minden lakójának!

PÉNZES KLÁRA

NYUGALMAZOTT TANÍTÓNŐ, VALLÁSTANÁR

KELLEMEZ HÚSVÉTI ÜNNEPEKET KÍVÁN UZON KÖZSÉG MINDEN POLGÁRÁNAKLAKOSÁNAK A POLGÁRMESTERI HIVATAL ÉS A HELYI TANÁCS

Amiért érdemes küzdeni!

Csodálom azon tollforgatókat, akik akár napi szinten is képesek tudósításokat, esszéket és riportokat úgy megalkotni, hogy azok igazi olvasmányi csemegeként szellemi táplálékot jelentsenek az olvasók számára. Az emberi agy sok mindenre képes, elsősorban gondolatokat sző, vezérlőközpontként irányítja idegrendszer hálózatunkat,

ugyanakkor cselekvésre készítet. Egyénenként különböző mértékben és intenzitással használjuk ezt a csodálatos idegrendszeri vezérlő központunkat. Teljesen tőlünk függ, hogy milyen mértékben támaszkodunk az agyunk teljesítőképességére.

Már kiskorunkban ösztönszerűen kezdjük használni, amikor a fogínyünkkel harapdálva egy tárgyat próbáljuk elősegíteni fogaink kinövését. Majd később, az iskolai tanulmányaink alatt, tanítóink elvárásainak megfelelően próbálunk eleget tenni, hogy a megtanult (sokszor bemagolt) leckét visszamondjuk oktatóinknak. Habár sokszor felmerült már a kérdés, hogy a tengernyi megtanult leckének lesz-e valaha értelme az életben, fogjuk-e használni egyáltalán valaha a logaritmust, a különböző vegyületek képleteit, stb. - de törekvésünk erősebb volt, mint kéte-lyünk és kitartóan folytattuk a tanulást.

Mindez nagymértékben igénybe vette a szürkeállományunk idegsejtjeit. A folyamatos tanulással lassan, de biztosan, egymásután töltjük fel az agyunk memóriacelláit, valahogy hasonlókép-pen, mint amikor a lépcsőzetesen elhelyezett edények túlfolyóján keresztül egyik megtelt edényből a másikba folyik át a folyadék. Ennek a feltöltődésnek intenzitása különböző belső és külső tényezőktől is függ. Kutatások eredményei kimutatták, hogy az emberi agy közel 10 %-a sincs kihasználva, sőt, ez az arány egyre csak csökken, nem pedig nő. Véleményem szerint ennek több oka is van. Először is, a ma trendje az úgyn-

evezett „robotember” típus, akinek a be-tanult munkáján kívül semmiféle kreativitásra nincs szüksége, nap mint nap ugyanazt a tevékenységet kell végeznie, majd a keresett jövedelméből szinte mindent meg tud vásárolni. Idővel az agyi celláinak monoton felhasználása tompuláshoz, később akár elzsug-orodáshoz is vezethet. Ezek a szegmens robotemberek alkotják a mai embertár-sadalom nagy részét, akiket nagyon sok-szor úgy neveznek meg a hírtévékben, hogy fogyasztói társadalom.

- folytatás a 3. oldalon -

Uzon község településein a magyar országgyűlési választások kapcsán helyi személyek nyújtanak segítséget a választójoggal rendelkező polgároknak.

Útmutatást adnak az azonosító nyilatkozat kitöltésében és a levélszavazat eljuttatásában Magyarország Csík-szeredai Főkonzulátusára.

Segítség kérhető a következő személyektől:

UZON:

Molnár András - 0743 045 028

SZENTIVÁNLABORFALVA:

Murkuly Adél - 0747 771 526

LISZNYÓ, LISZNYÓPATAK:

Szabó Szabina - 0722 596 619

BIKFALVA:

Kovács Livia - 0727 769 598

SEPSIMAGYARÓS:

Sipos Mária - 0746 874 919

„...ÉS LÁTTA ISTEN, HOGY MINDAZ AMIT TEREMTETT, NAGYON JÓ! „ (1Móz 1-31)

Női világimanap Uzonban

Szép, tartalmas és áldásos együttléttel lettek gazdagabbak a kökösi, rétyi és a házigazda uzoni Református Nőszövetségekhez tartozó asszonyok 2018. március 17-én, szombaton délután az uzoni református imateremben meg szervezett nőszövetségi Imanap megtartásával, ahová a három településről 55 asszony érkezett.

A 2018. évi keresztyén nők világimanapjának programját a Suriname-i (Dél-Amerika) asszonyok állították össze, különös hangsúlyt fektetve arra, hogy felhívják a figyelmet a világon ijesztő méreteket öltő környezetszennyezésre.

Ungvári Judit uzoni tiszteletes asszony vezette az imanap té-

makörét, majd **iff. Szabó Margit** iskolaigazgató tartott érdekes ismeretterjesztő bemutatót a kis országról, betekintést kaptunk Suriname hihetetlenül gazdag növény és állatvilágába. Néhány uzoni asszony, suriname-i asszonyok „bőrébe bújtt”, megismergette az ottaniak életét, gondjait, kihívásait, de nem feledkeztek

meg arról sem, hogy apró ajándékokkal lepjék meg a résztvevőket. **Nagy Hajnalka** vállaltanár gitárkísérete mellett énekeket tanultak asszonyaink. **Id. Szabó Margit** uzoni nőszövetségi elnök - többek között - felolvasta Mózes első könyvének első fejezetét, majd e sorok írója tartott kötetlen hangulatú áhítatot e bib-

liai fejezet alapján. Az alkalom végén a házigazda, uzoni nőszövetség tombolázásra és szeretetvendégségre hívta a jelenlevőket.

Néhány gondolat az adott témáról: Isten jónak találja mindazt, amit megteremtett. Másképpen úgy is mondhatnánk, hogy Isten rácsodálkozik azokra a dolgokra, amelyeket megteremtett. Tetszik neki. A teremtés koronájaként megalkotja az embert, akit ennek a teremtett világnak a gazdájává tesz. Mi is részesei vagyunk ennek a tulajdonnak, Isten minket is megbíz a mai világunkban arra, hogy gazdái legyünk az ő teremtett világának. A viszony fordítva is értendő, mi is lépten nyomon jónak kell lássuk azt, amit Isten teremtett, és főképpen a teremtményei által csodáljuk a Teremtőt. A teremtés

hajnalán Isten nemcsak ennek a világnak a létrehozását határozta el, hanem döntött arról is, hogyan adjon lelki békét és üdvösséget az ő gyermekeinek. A teremtés története úgy válik kerekké, hogy adta az ő szent Fiát, a mi Urunk Jézus Krisztust. Erre a cselekedetre csodálkozunk rá nap mint nap, valamint az is kötelességünk, hogy felebarátaink cselekedetét is lássuk jónak és tanuljunk egymástól, ha arra alkalom kínálkozik, tanúsítsunk tiszteletet és szeretetet Isten és az ő teremtett világa iránt. Itt az ideje komolyan elgondolkodni azon, hogy mit is tettünk és mit tehetünk a teremtett világért.

DEÁK BOTOND

**REFORMÁTUS LELEKIPÁSZTOR,
RÉTY-SEPSIMAGYARÓS**

„AZ ISTEN PEDIG NEM A HOLTAK ISTENE, HANEM AZ ÉLŐKÉ. MERT AZ Ő SZÁMÁRA MINDENKI ÉL.” (Lk 20, 38)

Ébredjete!

A világ öntudatlan teremtményei a nagy Isten tökéletes törvénye szerint indulnak útnak, élnek és száradnak, porlanak el, hogy aztán újra életre hívja őket a Gondviselés. Csak mi, öntudattal megáldott és olykor „megvert” emberek állunk érthetetlenül szemben a halál tényével, a nagypénteki gyász sötétjében, és egyre csak hajtogatjuk: nem lehet... nem lehet...

Valóban nem lehet. A halál nem győzhet az élet felett. A sötétség a világosság felett. Az árny csak gonosz játék, és azt jelenti, hogy valahol fényforrás van a közelben. Csak keresni kell, akarni kell, hinni kell és kigyúl, biztosan kigyúl... mert nem hagy magunkra a mindenható Isten.

Tavasza virasztott a gondviselő Isten. Ébredjete. Zúgnak a húsvéti harangok... ébredjete. Ébredjete és emlékezzetek: lélekből is vagyatok. Lélekből lélek, életből élet, s a lélek halhatatlan. A test megroppan, porrá lesz, elenyészik... de a lélek örökké él. Ez a mi húsvéti hitünk. Ez az a hit, amely a koporsók és sírhanatok mellett is újra és újra föl kell

gyújtsa bennünk a pislákoló parazsat, annak a bizonyosságát, hogy van folytatás, van élet, van tovább... ez az a hit, amely életünk golgotás völgyeiből kiemel, és visszatesz az Isten felé vezető útra. Hit, amely megtanít a kereszteken túl meglátni Istent, látni a világ világosságát.

Ébredjete. Az Élet legyőzte a halált. Az Élet legyőzi a halált. Készen állunk-e ebben a hitben halál adni az életért, a lélekért.

Készen állunk-e ebben a hitben elfogadni a halált, mint életünk részét... hogy elhiggyük végre „az Isten pedig nem a holtak Istene, hanem az élőké. Mert az ő számára mindenki él.” (Lk 20, 38)

Készen állunk-e, arra, hogy a hogyan tovább kérdésében rábizzuk magunkat a jó Istenre, hogy ne próbáljuk emberi képzeletünk korlátai közé szorítani az Istennel való találkozás nagy pillanatait. Inkább a megmérettetés és számot adás tükrében igyekezzünk földi életünk mind teljesebbé és értékesebbé tételére.

Igaz, a jóért meg kell harcolni

mindennap. A jóért minden nap le kell mondani valamiről. Nélkülözni kell: hiúság, kapzsiság, önzés és bosszúvágy, türelmetlenség, szeretetlenség... - egyszóval emberi gyarlóságaink - nélküli életet kell kibőjtölni, de nem feledhetjük, hogy utunk végén nem kevesebb jutalom vár, mint „Urunk dicsősége”, és az örök élet öröme.

Nagypéntek és húsvétok, fájdalmak és örömök, megpróbáltatások és sikerek egymást váltogatják, mint ahogy a sötétséget felváltja a fény, és a fény a sötétséget.

De végül nem győzhet a sötétség a fény felett. Nem maradhat csak a nagypénteki gyász, mert van egy állandó fény. Csak fölfele kell nézni... és ott ragyog Isten arcának világossága.

Ebben a hitben tartson meg a mi Szerető, Gondviselő Istenünk, aki szeretetéből hívott e földre, és hiszszük hogy oda vár, oda térünk vissza irgalmából és kegyelméből. Adjon mindannyiunknak áldott húsvéti ünnepet, az ő dicsőségére és a mi lelki békességünkre, örömünkre.

**BUZOGÁNY-CSOMA ISTVÁN
UNTÁRIUS LELEKÉSZ
SZENTIVÁNLABORFALVA -
KÉZDIVÁSÁRHELY**

ÉS MONDTA JÉZUS „MIVEL LÁTSZ ENGEM, HISZEL: BOLDOGOK, KIK NEM LÁTNAK ÉS HISZNEK”

Tamás, a hitetlen

Jézus feltámadását ma is sokan kételkedve, hitetlen Tamásként fogják fel. A mai civilizáció nemzedéke nem tartja fontosnak Jézus feltámadását. Csak az élet anyagi értékei fontosak számára, ezért dolgozik reggeltől estig, mindent megvásárol, közben feladja mindazt ami örökkévaló, ami soha el nem fogy: a szeretetet.

Mennyire más lenne az ember élete, ha legalább fele annyira fontos lenne a lelki, szellemi értékeink megbecsülése. Március 15-e után vagyunk, jó érzés volt látni, hogy mi egy vérből valók vagyunk. Jó érzés volt megtapasztalni a szeretet, az összefogás erejét. Jó érzés tudni, hogy az életünk útján velünk volt, velünk van és velünk lesz a Feltámadott. Amikor Jézus megjelent a tanítványoknak, Tamás nem volt ott. Amikor hazatért a tanítványok így fogadják: láttuk az Urat. Tamás válasza: *”ha nem látom a kezén a szegek helyét és nem érintem meg újammal a szegek helyét és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem”* (Ján. 20:25). Aztán nyolc nap múlva újból megjelent közöttük Jézus, megállt középen és ezt mondta: békesség néktek. Tamás mostmár nem hitetlen, nem kételkedő, így szól: én Uram, én Istenem. Testvéreim, a Húsvét csodája a békesség, a félelem megszűnése, a göröngyös út egyenessé tétele, és a sötét éjt megvilágítja a feltámadott Jézus.

Boldog vagy-e, békességre törekszel-e, félelembe akarsz-e élni? Bíz az életedet a feltámadt Krisztusra és akkor boldog leszel, békességet találsz és életed félelem nélküli élet lesz.

Így kívánok mindenkinek Áldott Húsvéti Ünnepeket.

DERZSI GYÖRGY

Amiért érdemes küzdeni!

- folytatás az első oldalról -

Igen, ma már a tojásrántottát is üzletből, lefagyasztva kellene megvásárolni, hogy nehogy otthon, esetleg kreatívan egy kis pirított szalonnával készítsük el. Vagy esetleg mégis csak az íz fokozottabb változatát választjuk valamelyik szupermarketből, hisz az hamarabb és könnyebben felmelegíthető a mikrohullámú sütőben. Persze ehhez még az agyunkat sem kell megerőltetnünk.

A fenti robotembereket, gondolkodó, sőt néha igen kreatív személyek irányítják. Ők pozitív értelemben az emberiség egyetemes fejlődését, negatív, hasznosító vezérlésű megközelítésben pedig az embertársadalom hanyatlását idézhetik elő.

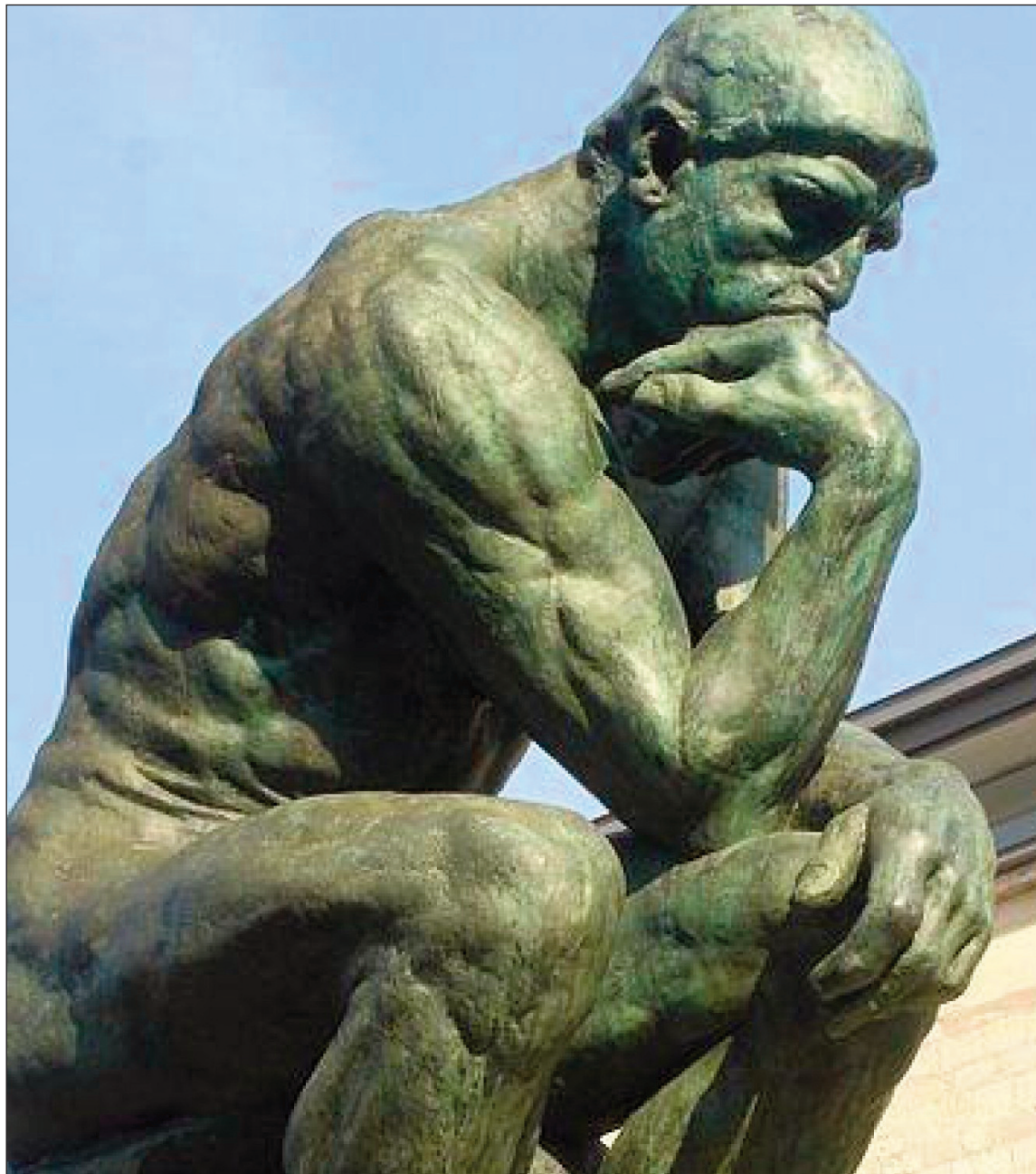
A mai társadalomban, akár az Európai Unióban, vagy az Amerikai Egyesült Államokban, esetleg bármelyik földrajzi tájegységben a fenti kettős társadalmi szerepmegosztást megfigyelhetjük. Mint mindig, most is az érdek (képviseltek) nyomulása kerekednek az emberiség eszmei értékei fölé. Vannak, akiknek szabad, sőt megkívánt szerep, hogy használják agyukat, addig mások csak arra vannak utalva, esetleg rákényszerítve különböző gazdasági, politikai és társadalmi eszközökkel, hogy ne gondolkodjanak, csak végezzék a betanított robotmunkát. Emlékezzünk vissza, az elmúlt 25 évben hogyan törték le a mezőgazdaság és az ipartermelési lendületet, majd megkopasztották termelőegységeinket, amíg azok teljesen tönkre nem mentek. Különböző valós vagy kitalált kórokozókra hivatkozva, először a lovakat (vérbaj címen), majd a szarvasmarhákat (marhakór), szárnyasok (madárinfluenza), stb. tizedelték meg, majd lehetetlenítették el azok tenyésztését. Közben a piacgazdaságra utalva, százasaival zárták be és verték szét a gyárainkat, hogy nehogy egyszer is újra lehessen indítani azokat. Ilyen körülmények közt és ezzel párhuzamosan az oktatási rendszer sem úszta meg ezt a kitervezett gyors átalakulást, ugyanis a sok esztelen és logika nélküli intézkedés halmazának eredményeként a fiatal generáció megfelelő képzése elmaradt, illetve a társadalom csak egy papíron igazolandó szakmai utánpótlással bővült. Sajnos ez a

folyamat még mai nap is hanyatló, még nem értük el a mélypontot, amely után következhetne a talpra állás és a társadalmi-gazdasági felemelkedés.

Tisztelt Polgárok, sajnos a fenti bevezetés a mai siralmas valóság rövid vázlata, amelynek a megváltoztatása teljesen tőlünk függ. A kérdés egyszerű: merjük vagy sem használni agysejtjeinket

alkotni a társadalom részére.

Talán az uzoni polgármesteri hivatal munkaközösségének is ez a célja, amikor odaadón és megfontoltan, helyesen és kitartóan, hasznosan és átláthatóan fejti ki a mindennapi tevékenységét - annak érdekében, hogy közösségünk fenntartható fejlődéséhez újabb és újabb maradandókat alkosson. Sokszor csodálom kollégáim tú-

A VILÁG 15 LEGÉRTÉKESEBB KINCSE KÖZÖTT A 10. HELYET FOGLALJA EL AUGUSTE RODIN A GONDOLKODÓ (LE PENSEUR, 1880) SZOBRA. RODIN LEGISMERTEBB MŰVE. A RODIN MÚZEUM KERTJÉBEN, A BEJÁRATTÓL JOBBRA TALÁLHATÓ A SZOBOR, SZABADTÉREN. A MŰVÉRŐL ELMÉLKEDŐ DANTÉT ÁBRÁZOLJA. SOKAN VÉLIK, DESCARTES ÖRÖKÉRVÉNYŰ MONDÁSÁT - GONDOLKODOM, TEHÁT VAGYOK - TESTESÍTETTE MEG.

ahhoz, hogy kreatívan gondolkodjunk, hogy ne a robotemberek sorait növelve, szolgasorsban szolgáljuk látszólag segítőkész elnyomóinkat.

Mindnyájunknak kötelező bátran és kreatívan gondolkodnunk ahhoz, hogy a munkánk által elért eredményeink függvényében kiemelkedő szerepet töltsünk be egy olyan világban, ahol ma még robotemberek kellene, de talán holnap szükségessé válik a gondolkodni képes cselekvő ember is. Az agyunk cselekvőképessége végtelen, használjuk azt, küzdjünk érte, mert csak így tudunk fennmaradni, hasznosat és maradandót

röképeéseit, akik az amúgy mindennapi problémák hosszú sorának megoldása mellett - és ezzel párhuzamosan - becsülettel megállják a helyüket a 14 elnyert projektünk gyakorlati megvalósulásához (végtelennek tűnő és labirintusokkal teletűzdelt, hatalmas bürokráciaszövegeten való átvirgoddással).

Sokszor azon álmelekdom, hogy vajon azon személyek, akik azért vannak megfizetve, hogy minél gördülékenyebbé tegyék a különböző pénzügyi források lehívásának a procedúráját, hogyan tudnak annyira elbonyolítani mindent, hogy a Romániának

szánt európai pénzalapoknak a 30%-át sem sikerül gyakorlatban (nem papíron!) felhasználni. Erről jut eszembe, 2014-ben, Brüsszelben, az Európai Parlamentben az RMDSZ meghívására háromszéki polgármesterek egy csoportja találkozott Dacian Ciolos EU-s mezőgazdasági biztossal.

Beszédében már akkor rámutatott, hogy az EU pénzforrások lehívása Romániában a nagy bürokrácia végett akadozik. Amíg egy hasonló mezőgazdasági pro-

annak érdekében, hogy Romániában is nagyobb arányban lehessen EU-s pénzalapokat lehívni és felhasználni. Sajnos, ez nem így történt, a tények nem ezt bizonyították. Ekkor fogalmazódott meg bennem az a kérdés, hogy talán nem mindegyik európai földrajzi térségben (országban) használhatjuk az agyunkat egyenlő módon cselekvő gondolkodásra. Vagy talán vannak, akik alanyi jogon úgy érzik, hogy helyettünk is gondolkodhatnak és nekünk akkor teljesen fölösleges az agyi tevékenység?

Nem! Nem szabad soha elfogadni azt, hogy helyettünk gondolkodjanak, hogy a mi agyunk csak azért sorvadozzon, mert nem szabad, vagy mert nem merjük azt használni. Isten egyforma gyermekként teremtett bennünket, függetlenül, hogy a világ melyik részén születünk. De attól a perctől fogva, a lehetőségek függvényében, az agyunk mennyiségi és minőségi használati arányai különbözhetnek meg egymástól.

Tisztelt Polgárok, ne féljünk gondolkodni, ne zárjuk gondolatainkat önmagunkba, ne legyünk mások gondolatainak robotszerű végrehajtói, ne hagyjuk magunkat megtéveszteni, sem megfélemlíteni csak azért, mert nem úgy gondolkodunk, ahogyan azt elvárják tőlünk.

Ne feledjük, hogy az Úr Jézust, amikor a főtanács tagjai, vagyis a papok, a főemberek és a vének, Poncius Pilátus a római helytartó elé vitték Nagypénteken, hogy ott hamis tanúk bevonásával kicsikarják a názareti Jézus halálítéletét, még abban a szörnyű pillanatban is az Üdvözítő továbbra is alázatosan de bátran vallotta a saját gondolatait és nézeteit isteni küldetéséről, nem félt, nem hunyászkodott meg és nem árulta el Önmagát.

Csak a felkészületlen és tudatlan embert lehet befolyásolni és megtéveszteni, hisz már rég tudjuk, hogy a tudás hatalom, ezért hát éljünk és tanuljunk, alkossunk és birtokoljunk, küzdjünk és fejlődjünk, mert csak így bizonyíthatjuk, hogy képesek vagyunk mi magunk is cselekvően és innovatívan gondolkodni, ezáltal fejlesztve saját közösségünket, nemzetünket.

Ezen gondolatokkal, Istentől megáldott, békés és kellemes húsvéti ünnepeket kívánok Uzon község minden kedves lakosának.

DR. RÁDULY ISTVÁN

Nagyapám emlékének

„MINT A SZÉP HÍVES PATAKRA A SZARVAS KÍVÁNKOZIK,
LELKEM ÚGY ÓHAJT URAMRA ÉS HOZZÁ FOHÁSZKODIK.”

Erdélyi reformátorok 2.

(XLII. ZSOLTÁR)

„Ma orgonálnak Kálvin templomában, ahová sírni jár a menekült,
egy padba fészkel vallása honában, hol annyi, annyi lelki őse ült.”

(Lászlóffy Aladár: A genfi katedrálisban)

Kálvin erdélyi egyháza

„Post tenebras lux!”

(Folytatás előző lapszámunkból)

A gyorsan terjedő reformáció már 1520-ban elérkezett Magyarországhatáraihoz. Hívei nem csupán a királyi udvarban, a németek lakta városokban, de az ország keleti végein, Erdélyben is felbukkantak. A magyar deákok, mellőzve a katolikus egyetemeket - Bécset, Krakkót, Padovát - inkább látogatták Wittenberget, Heidelberget, és számosan az új hit vallói lettek. Még az is megtörtént akkoriban, hogy a reformok ellenzői elfogattak egy-egy Wittenbergből érkezett prédikátort, és még jó, ha ép bőrrel menekült az új hitvalló, mert felfellobbantak a máglyák is. Mindez törvényesen történt, mert az 1523-as országgyűlés kimondta, hogy a lutheránusok (**Luther** követői) pártfogóikkal együtt fő-és jószágvesztéssel sújtandók. Majd 1525-ben még szigorúbban ítéleztek: „*Lutherani...omnes... capitandur et combarantur*” (A lutheránusokat, valamennyit el kell fogni és megégetni.) De az időt megállítani már nem lehetett, a kor már elvetette az új hit magvát, az szárba is szökkent, kiirtani már nem lehetett.

Ekkoriban kamaszodó legényke **Jean Caulvin** fia Franciaországban, Noyonban. Az 1509. június 10-én született fiú még nem gondolkodik hitbéli kérdéseken, buzgó katolikus, édesapját, a káptalan törvényisztelő ügyvédjét majd engedelmes fiúként követni fogja a pályáján. Ám a sors másképp számol vele, a szerepét, amit játszani fog az egyetemes vallástörténetben már kiosztotta rá. A fiatal **Kálvin** a párizsi teológián tanul, ott kerül kapcsolatba a lutheri reformációval, titkos összejöveteleken vesz részt, ahol a teológiai hallgatók az új hit tanait, kérdéseit boncolgatják. Mindez nem maradhat sokáig titokban, menekülniük kell, Párizsban már dűl a hugenották üldözése. Kálvint **Navarrai Margit** királyi hercegnő veszi oltalmába, majd ismét menekülnie kell, Bázelsebzik. Itt 1536-ban fejezi be máig legalapvetőbb dogmatikai művét: Institutio Religio-

nis Christianae-t. Kálvin alapelve szerint az abszolút tökéletes Isten és a tehetetlen, bűnös ember, aki a jóra nem képes önmagától, áll egymással szemben. Az üdvözülést nem segítheti elő a gyónás, az csak Isten kegyelmétől függ. (Az ember sorsa eleve elrendeltetett, Isten elhatározta már, mi történjék minden emberrel.

KÁLVIN JÁNOS

Az új hit megálmodója a predestinációt vallotta.) Kálvin műve gyakorlati egyházszerkezési reformokat is tartalmazott: a püspökség intézményének eltörlését, demokratikus egyházkormányzatot, útmutatást az erkölcsi életre, állásfoglalást a világi hatalom gyakorlásában. Ekkor már ismert volt az 1523-ban Grossmünster papjának, **Ulrich Zwinglinek** a 67 tételben megfogalmazott reformja, aki egész erkölcsant és számos gyakorlati kérdést fogalmazott meg híveinek, és nem csupán a bünbocsánatkegyelem-üdvözülés volt a fő tanítása. Az úrvacsora értelmezésében is lényegesen eltér Luther felfogásától, szerinte az úrvacsora nem a megváltói áldozat, hanem csak az arra való emlékezés. **Luther** ugyanis szó szerint értelmezte az úrvacsorában Krisztus testének jelenlétét, ám **Zwingli** ebben csak jelképet látott. Ők ketten nem tudtak közös álláspontot kialakítani, ezzel aztán véglegessé vált a német és a helvét irányú reformá-

ció elkülönülése. **Luther** már hiába lépett fel a helvét hitvallás ellen, az új irányt **Kálvin** fogja tovább építeni. Egy másik reformátor, **Guillaume Farel** hívására Genfben le is telepedik, rövid ideig Strassburgban él, megnősül, majd 1542-ben visszatér Genfbe. Ekkoriban bontakozik ki nagyhatású reformatori tevékenysége,

mely része lesz az egyetemes egyháztörténetnek. Kálvin azon fáradozik, hogy a várost a protestantizmus, a helvét irányú reformáció fellegrárává tegye. Hogy a sors olyan tragikus szerepet is eljátszat vele, mint a Szentháromság-tagadó **Szervét Mihály** elítélése és megégetése, ez is **Kálvin** élettörténetének része. A Genfben uralkodó kérlelhetetlen kálvini szigor eredménye 1542 és 1546 között több mint félszáz kivégzés, száműzetés.

Ugyanis még egy évtized sem telt el **Luther** és Róma szakítása óta, amikor színre lépett egy spanyol orvos, **Miguel Servetus (Szervét Mihály)** és nem mást, mint a kereszténység másfélezer éve élő dogmáját, a szentháromság tételét támadja meg. **Szervét** spanyol nemesi család sarja, az aragóniai Villanovában született, jogi tanulmányai során bejárta Európát. (Párizsban orvostudományt tanult, ő írta le elsőként anatómiai szempontból az emberi vérkeringést.) A teológiai kérdések iránt

egyre nőtt az érdeklődése, 1533-ban megjelent fő műve, antitrinitárius nézeteinek szintézise, a Restitutio Christianismi. Ez a munkája tartalmaz még Kálvinnak szóló, az ő hittételeinek cáfolatát megfogalmazó leveleket is. A mű név nélkül jelent meg, csak **M.S.V. (Michael Servetus Villanovanus)**, ám felismerték benne **Szervét** eszméit, stílusát. **Kálvin** feljeleníti őt az inkvizíciónál, elfogják, börtönbe vetik, ahonnan sikerül megszöknie. Mindezek ellenére útja Genfbe vezet, ott felismerik,

ismét börtön vár rá, összeállítanak ellene egy 38 pontból álló vádiratot. A svájci társegyházak is elítélik művét, az egyház dögvészének, a sötétség fejedelmének nevezik. 1535. október 25-én máglyahalál volt a büntetése. Mindvégig azt vallotta, hogy Krisztus csakis halálával lett Isten fia, azelőtt csupán emberként létezett. Könyveit derekára kötözték, hogy tanai vele együtt hamvadjanak el. Szervét volt a legradikálisabb protestáns irányzat fő ideológusa. A genfi fény-várás reményét beárnyékolta a máglya füstje. (**Sütő András** Csillag a máglyán című drámája eleveníti fel a két reformer, **Kálvin** és **Szervét** tragikus összecsapását.) Ezzel együtt Kálvin a 16. századi európai történelem egyik kulcsfontosságú alakja, tanai Skóciától Erdélyig, Lyontól a Visztula partjáig sokféle színárnyalatot öltöttek, de mindenképpen az emberi gondolkodást gazdagították. **Luther**, a

Zwingli és **Kálvin** tanainak követőit az úrvacsora kérdésében vallott véleményük miatt szentségtagadóknak, szakramentáriusoknak nevezte (1.).

Magyarországon 1550 körül jelentkeznek a reformáció második, svájci (helvét) eredetű hullámai, ebben élen jár a Tiszántúl, és annak akkoriban Erdélyhez tartozó központja, Debrecen. Az 1540-es évek végére nemcsak a kettős királyválasztás, **Ferdinánd és Szapolyai János**, valamint a később megalakuló Erdélyi Fejedelemség, hanem vallási kérdés is megosztja a lakosságot. A három részre szakadt ország közé szorult Debrecen magasra tudott emelkedni, és máig megtartójjává vált az új hitnek. (Debrecen városa 1567-től az Erdélyi Fejedelemséghez tartozott, egyaránt adót fizetett Gyulafehérvárnak, Sztambulnak és Pozsonynak.) Kolozsváron a város egyik plébánosa 1544-ben **Kaspar Helt** volt, Luther lelkes tisztelője és követője. Tevékenységének köszönhetően a kolozsvári polgárok kezdetben a terjedő új felekezetnek, a lutheránusnak lesznek a hívei, papjuk magyarul prédikál, nevét is magyarosítja **Heltai Gáspár**ra. 1550-ben alapított nyomdájában mindent magyar nyelven ad ki, maga is így ír. A később létrejött Erdélyi Fejedelemségnek így válik első nyomdájává. Heltai nyomdájában jelennek meg a hitvitázó iratok mellett a világi irodalom remekei, **Tinódi Lantos Sebestyén** históriás énekei, **Werbőczy** Hármaskönyvének magyar nyelvű fordítása, **Heltai** Száz fabulája, aztán 1574 után a Cronica, az első igazi történelmi munka magyar nyelven. De itt jelenik meg (1572) a Választói komédia című dráma is, a hitvitázó antitrinitárius irodalom korabeli gyöngyszeme. A Magyar Királyságban már korábban beindult és virágzott a magyar nyelvű könyvnyomtatás, az első nyomdák egyike 1537-ben **Nádasdy Tamás** sárvári birtoka mellett, Újszigeten állott. Ide Nádasdy felfogadta a Lipcséből érkezett **Dévai Bíró Mátyást, Melancthon** tanítványát prédikátornak, **Sylvester Jánost** pedig a Biblia magyar nyelvre való fordításával bízta meg.

- Folytatás a 8. oldalon -

(1.) A szakramentáriusok azt vallják, hogy az ostya és bor nem változik át Krisztus testévé és vérévé a misén, csak Krisztus önfeláldozásának megemlékezésére kell tartani az úrvacsorát. A katolikus és evangélikus egyház szerint ez eretnkség.

Március 15. Uzon községben

Ez évben is megemlékeztünk március 15-én az 1848/49-es forradalom és szabadságharc hőseiről és azok példaértékű tetteiről. Községünk településein belül Sepsimagyaróson, Lisznyóban, Bikfalván, Szentivánlaborfalván és Uzonban került sor megemlékező istentiszteletre majd az azt követő koszorúzásra. Az istentiszteletek és az ünnepi szavalatok a református templomokban hangzottak el, kivétel Szentivánlaborfalva, ahol a három egyház - azaz a katolikus, unitárius és református - minden évben együtt, felváltva a három felekezetben tartják a

megemlékező ünnepségeket. Idén az unitárius templomban gyűltek össze a szabadságharc hőseire megemlékezni kívánó emberek Szentivánlaborfalván.

Az RMDSZ Uzoni Nőszervezete székely zászlókat adományozott a jelenlevőknek a településeken, ez által is buzdítva és támogatva magyarságunkat, hogy maradjunk meg azoknak, akiknek szabadságáért 170 évvel ezelőtt ősünk a vérüket ontották.

Az alábbiakban képekben elvenítjük fel az eseményeket.

UZONBAN A REFORMÁTUS TEMPLOM KERTJÉBEN LÉVŐ EMLÉKMŰNÉL KOSZORÚZTAK

BIKFALVÁN A SZABADSÁGHARC FHŐSEINEK EMLÉKMŰVÉNÉL TISZTELEGTEK

LISZNYÓBAN AZ EMLÉKPARKNÁL GYŰLTEK ÖSSZE AZ EMLÉKEZŐK

AZ UZONI GYEREKEK IS TISZTELEGTEK SZABADSÁGHARCOS ŐSEIK ELŐTT

Petőfi Sándor Magyar vagyok (részlet)

Magyar vagyok. Legszebb ország hazám
Az öt világrész nagy területén.
Egy kis világ maga. Nincs annyi szám,
Ahány a szépség gazdag kebelén.
Van rajta bérc, amely tekintetet vét
A Kaszpi-tenger habjain is túl,
És rónasága, mintha a föld végét
Keresné, olyan messze-messze nyúl.
Magyar vagyok. Természetem komoly,
Mint hegedűnk első hangjai;
Ajkamra fel-felröppen a mosoly,
De nevetésem ritkán hallani.
Ha az öröm legjobban festi képem:
Magas kedvemben sírva fakadok;
De arcom víg a bánat idejében,
Mert nem akarom, hogy sajnáljatok.
Magyar vagyok. Büszkén tekintek át
A multnak tengerén, ahol szemem
Egekbe nyúló kösziklákat lát,
Nagy tetteidet, bajnok nemzetem.
Európa színpadán mi is játszottunk,
S mienk nem volt a legkisebb szerep;
Ugy rettegé a föld kirántott kardunk,
Mint a villámot éjjel a gyerek.

SZENTIVÁNLABORFALVÁN EGYÜTT EMLÉKEZETT A HÁROM GYŰLEKEZET

Marosvásárhelytől Uzonig

A festői szépségű Gyergyói-medence Gyergyóalfalu nevű községben születtem 1948. május 17-én, a család második fiú gyermekeként. Bátyám, Ambrus István 1944-ben született és a tavaly hunyt el Magyarországon, öcsém Ambrus Zoltán Szatmáron él, húgom, Ilona pedig Marosvásárhelyen.

1984 - GYERMEKNAP AZ UZONI PARKBAN

Szüleim részéről törzsgyökerez székel családból származom, mert édesapám Ambrus Antal István gyergyóalfalvi, édesanyám Bács Ilona pedig kézdivásárhelyi születésűek voltak.

1953-ban a család felköltözött Marosvásárhelyre, az akkori Maros Magyar Autonóm Tartomány székhelyére. Már óvodás kortól a Bolyai Farkas Kollégiumban jártam, egészen addig, amíg az osztályomat át nem helyezték a Papin Ilarian középiskolába. Itt érettségiztem magyar szakon.

A sport már kisiskolás koromban vonzott, hiszen ötödik osztályban tornászni jártam a Bolyaiba. A kezem egy balesetben eltört, így a torna abbamaradt, nem maradt más, mint az úszás. Vékony, sovány gyermek voltam, de az úszás helyrehozott, testileg-lelkileg megerősödtem. 1966-ig úsztam, városi versenyeken mindig a legjobbak között voltam.

1965-ben megnyitotta kapuit az állatkert, s nekem ez volt a mindenem. Itt kialakult egy csodálatos baráti kapcsolat az akkori állatkerti barátokkal: **Szombath Zoltán, Szombath István, Kelemen Attila, báró Nagy Kemény Géza, Miholcsa József** szobrász, **Nagy Lajos** lovas, **Rend László** igazgató. Ezekkel a fiúkkal tanultuk a solymászatot **Groszmann Bruno** bácsitól.

1968-ban leszereltem a kato-

naságtól. Hat hónapos tanfolyamon vettem részt lakatos szakmában és dolgoztam a marosvásárhelyi könnyűipari gépeket gyártó vállalat RL olasz típusú szövőgépeket készítő részlegén.

A délutánokat az állatkertben töltöttem, segítettem, csak hogy ott lehessenek. Emellett tanultam, hogy felvételizhessek a Testnevelési Főiskola akkor induló első évfolyamára.

1969-ben beiratkoztam a Sănătatea Sport Club judo szakterületére, ahol **Oláh Sándor** edző megtanított dzsúdózni. Kitűnő tanár volt, Bukarestben végzett ICEF-et, a judo volt a specialitása (a testvére, **Oláh János** a sepsiszentgyörgyi válogatott tornász csapat edzője). Itt ismertem meg Igor Filișteac lipován eredetű birkózót, aki Marosvásárhelyen a testnevelést tanította a Pedagógiai Tanárképzőben.

1969-72 között a főiskolát végeztem, olyan kiváló pedagógusok tanítása alatt, mint **Steff Zakariás** híres kosárlabdázó és egyetemi dékán, **Márkos Ferenc, Kiss István, dr. Dorgo, dr. Csögör Erzsébet és Kálmán Viktória**.

Kihelyezés: Marosvásárhelyen volt, velünk végzett **Nagy József** országos diszkoszdobó, **Fazekas Árpád**, az ASA labdarúgója, **Czakó János** (ASA), **Siklódi Ferenc** (ASA), **Lukács Ede** és még sokan mások (**Bálint János** kézil-

abdás, **Dénes Gabriella** kosarazó, **Gyurka Berta** síző).

1972-ben kihelyeztek Nagyborosnyóra, de mivel feleségem szülőfalujában, Uzonban, üres volt a katedra, kértem az áthelyezésemet a Megyei Tanfelügyelőségben. A tornateremben volt egy bak, 3 bordásfal, egy régi dobantó, 10 birkózószőnyeg, 1 kötél

mászni, régi dresszek, amit elődöm, **Dobri György** tornatanár beszerzett. A szőnyeget a megyei KISZ-től kaptam, de boldoggá tett, hogy legalább ennyi is volt.

Nekem bizonyítanom kellett s újat is akartam hozni – erre volt jó a cselgáncs, amely új volt a romániai sportéletben, hiszen nem volt még cselgáncsszövetség sem.

A testnevelési oktatás alaptantervében az utolsó cikkely kimondta, hogy tilos a keleti sportok tanítása.

1972-ben Csíkszeredában decemberben már helyezést értem el **Csia Jánossal, Antal Lacival, Antal Árpáddal és Antal Csabával**. Ezután a Megyei Pionirtanács felkarolt, a Megyei Tanfelügyelőséggel anyagi támogatást nyújtottak a versenyekre. Így tudtunk eljutni minden évben a Pionírházak Országos Fesztiváljaira – Galac, Bukarest, Szeben, Onesti, Déva, Marosvásárhely, Csíkszereda – ahol becsületesen megálltuk a helyünket és elismerték a munkánkat. Atán megalakult a Vénusz sportszövetség keretén belül a cselgáncs szakosztály, az országos bajnokságra is jelentkezünk.

1989 februárjában megjelentek a szekusok, hogy kinek az engedélyével működünk, megfélemlítettek, befejeztük. Utána, '90 után még próbálkoztunk, de az anyagi hiányában nem tudtunk felzárkózni. Ezután viszont kiteljesedett a kerékpározás külföldre,

hiszen Magyarország a '90-es évek elején tárt karokkal fogadott minden erdélyi gyermeket és felnőttét.

A mai kor kultúrembere – tisztelet a kivétel – semmit vagy igen keveset mozog. A falusi emberek még ezt-azt tesznek, kertészkednek, állatokat nevelnek, de a városi – hacsak nem nehéz testi munkás, ha nem rendszeres sportoló, ha nem szeret kirándulni – még a kevésnél is kevesebbet mozog. Mert hát minek, ahogy egyesek mondják.

Az ember válláról a súlyosat levette a gép és a váll most nem tudja, hogy mit csináljon? Nézzük csak a ma emberét: felkel, dolgozni megy, azután hazatér, leül a képernyő elé, könyv, újság után nyúl vagy esetleg társaságba megy, azután nyugovóra tér és másnap újrakezdi. Sporthoz, mozgásra nincs idő, nincs pénz, nincs lehetőség, de a legfontosabb: nincs meg az akarat. Hol vannak már a zajos gyermekcsapatok, amelyek úton-útfélen labdázta, kergetőztek, bújócskázta, a lányok pityköveztek, ugróköteleztek? Nyáron a folyók partján fürödtek, sárral dobálták egymást, egy-egy traktorbelső volt az úszógumi, 10-15 gyermekre ügyelt egy-egy felnőtt, s ették a hullásalmát.

Bizony, mindez már a múlté, s a miénk a gond, hogy vajon hol rontottuk el, vajon ki a hibás?

TISZTELETT,

AMBRUS LÁSZLÓ, NY. TANÁR

Március idusa

Hála Istennek ismét eljött március, ismét kinyílt a természet nagy kapuja. Közeledik a húsvét, a keresztény emberek legszebb tavaszi ünnepe, amelyre buzgón készülődnek is a szentiványiak. Március a nagytakarítás időszaka bent is és kint is. Takarítanak, javítgatnak, szépítenek és teljes gőzzel készülnek a tavaszra. A háziasszonyok a kis kertekbe, a gazdák pedig a nagy mezőkre vonulnak. A gazda emberek a vetőmagvakat készítik elő, a gépeket, a szerszámokat, a felszereléseket teszik működőképessé. Ezeket én is látom és tapasztalom minden nap.

Március hava társadalmi, politikai, nemzeti és kulturális vonatkozásban is igen gazdag. Ekkor van a székely nép legnagyobb ünnepe, a székely vértanúk, a székely szabadság napja, március 10-én. Ilyenkor a székelyek min-

den portára kitűzik a székely zászlót, úgy mint régen, és elzarándokolnak Marosvásárhelyre, a Postaréti emlékhelyre.

Az ezévi megemlékezés nagyon fontos esemény, mert idén van a nagy, százéves évforduló és a székelyeknek most már nagyon időszerűvé vált az autonómia és az önrendelkezés Székelyföldön!

Márciusban az idén 170. éve emlékeztünk az 1848-49 nagy magyar forradalom és szabadságharc évfordulójára Szentivánlaborfalván is. Ez az ünnepelés már rég hagyománnyá vált, oly képpen, hogy az ünnep megszervezését minden évben más és más történelmi egyház lelkeszei végzik és e naphoz illő történelmi, egyházi és kulturális programokat tartanak. Ezen az ünnepen általában minden magyar érzelmi szentivánlaborfalvi lakos részt szokott venni. Hagyomány szerint elhangzottak a Talpra magyar és a nemzeti imáink is, a magyar és a székely himnuszok.

Idén a hősök emlékművére, az első és második világháborúk hőseinek márványtáblái mellé felkerült az 1848-49-es magyar forradalom és szabadságharc szentivánlaborfalvi hőseit méltató márványtábla is. Mindezek az utókor számára mutatnak örök emléket azokról, akik életüket adták a szabadságért és a hazáért.

Március - a tavasz - ebben az évben is reményt ad a jövőhöz. Reményt ad a szentivánlaborfalviaknak továbbra is, hogy megtörténik a vezetékes víz bekapcsolása, elindul a szennyvízcsatorna működése, elkészül a járda, megépül a Fekete-ügy hídja.

Mindezek mellett nekünk, szentivánlaborfalviaknak mégis a tavaszi szántás-vetés lesz az idén is a legfőbb feladatunk, mert bármi is történjen a világban érvényes az a mondat, hogy „lélek lélek, de miből élek”.

N-KÁNYÁDI MIHÁLY
SZENTIVÁNLABORFALVA

Via Dolorosa – a Szeretet Útja

Jeruzsálem történelmi városrészében van egy útszakasz, aminek a Via Dolorosa, vagyis a Szenvedés Útja a hivatalos neve. Ezen az úton kísérték magát az Úr Jézust elítélésének helyszínéről, az egykori Antónia-erődötől a kivégzése, keresztre feszítése helyszínére, a Golgotára, amely helyszínt ma a Szent Sír Bazilika foglalja magába.

mekkora áldozatvállalás volt az Ő részéről. „Nagy volt a ti válságdíjak!” azaz sokba, az élete feláldozásába kerültek Jézusnak – figyelmeztet Szent Pál apostol (1Kor 6,20).

Jézus két társát, a két latort (jelentése gonosztevő, parázna férfi) valóban elkövetett tetteik miatt ítélték halálra és végezték ki őket, azonban az Úr Jézust koholt vádak

elevenedik meg előttünk. És ezen eseményeket szemlélve, átélmélkedve, megtermik azokat a lelki gyümölcsöket, melyek minden keresztény számára szükségesek a saját életének keresztútján. Ugyanis Krisztus követése a keresztúton nem külső utánzása valaminek, hanem tanítvánnyá, vagyis hasonlóvá formáló benső tevékenység. A szenvedés szem-

Szándékosan neveztem el a fentnevezett utat a Szeretet Útjának, mivel az Úr kereszthordozásának ezt az útját, ami magába foglalja szenvedését, megkínzását és borzalmas kereszthalálát, önként és szeretetből vállalta minden ember megváltásáért, üdvözítéséért.

Jézus kereszthalála ugyanis nem más volt, mint az Újszövetség egyetlen és tökéletes áldozata. A kereszthalálzat tehát Jézus Krisztusnak, az emberiség megváltójának a kereszten beteljesedett önátadása, a Mennyei Atya előtt az engesztelés és dicsőítés felülmúlhatatlan és legkedvesebb áldozata. A kereszthalálzat tulajdonképpen megváltásunk, megváltottságunk ára volt.

Katolikus templomainkban megtalálhatóak a Keresztút 14 stációja, melyeknek ábrázolásai előtt elmélkedve könnyebben felidézhetjük azt a soha el nem felejthető szeretet-aktust, amivel az Úr Jézus értünk és a mi üdvösségünkért vállalta a szenvedést és a kereszthalált.

A mai ember borzalmasan fél a szenvedéstől. Ha valahol valamink fáj, azonnal vagy az orvoshoz, vagy a patikushoz futunk fájdalomcsillapítóért. A mai ember ugyanis nehezen viseli el a fájdalmat, a szenvedést. Ennek tudatában a Via Dolorosa jeruzsálemi útja, valamint templomaink keresztút állomásai rávilágítanak arra, hogy Jézus önként vállalt szenvedése valóban

alapján juttatták a keresztfára. Jézus tudta, hogy Jeruzsálemben mi fog történni, és ezt előre meg is mondta azt apostolainak. Mert isteni mindentudásával előre tudta Júdás árulását, tudta a megkínzásával járó borzalmakat, de azt is tudta, hogy az emberek megváltásáért mindezt Neki vállalnia kell, hogy helyreállítsa az ember által az engedetlenség bűnén keresztül elrontott kapcsolatot Isten és ember között. Ugyanis Ádám engedetlensége elszakított minket Istentől, Krisztus engedelmessége viszont megszerezte számunkra az üdvösséget (vö. 1Kor 15,21). Magára véve tehát az emberi gonosztságot, a bűnt, Jézus engedelmes lélekkel, életét szeretetből feláldozta egészen beteljesülő áldozatul a mennyei Atyának, a mi üdvösségünkért. Szent Pál apostol ezt úgy fogalmazza meg, hogy „megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2,8). Jézus keresztútja, Jézus szenvedése, Jézus halála tehát szeretetből, értünk vállalt életáldozat volt, amit nekünk, ma élőknek is értékelnünk kell, mert az Ő halála, „az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást” (Iz 53,5).

Akár Jeruzsálemben, akár templomainkban a keresztutat imádásos lélekkel járva nem egy halott emléke előtt tisztelgünk, hanem Jézus szenvedésének és halálának szemlélésében a mindig élő Isten Fia szeretet áldozata

lélésében ugyanis a lélek megkapja a kegyelmet, - mindenki hite, illetve a hitbeli fölkészültsége szerint -, hogy megismerje, megszeresse és gyakorolja azokat az eredményeket és tökéletességeket, melyeket Jézus a keresztútján mutat számára.

A keresztút látszólag a sírnál ért véget, azonban mi már tudjuk, hogy Jézus – bár meghalt – Isten feltámasztotta Őt a halálból és Nagypéntek gyászáat a Húsvéti Feltámadás öröme követte. „Megtagadtátok a szentet és igazat; arra kértétek (Pilátust), hogy a gyilkosnak (Barabásnak) kegyelmezen, az élet szerzőjét (Jézust) pedig megöltétek. Isten azonban feltámasztotta a halálból, ennek mi tanúi vagyunk” – hirdeti Szent Péter apostol (ApCsel 3,14-15).

Jézus tehát feltámadásával tanúsította, hogy Ő nemcsak egy próféta, hanem valóban Isten engesztelt Fia, aki kereszthalálával és feltámadásával szerezte meg nekünk az üdvösséget.

Legyünk hát hálásak Krisztus szenvedéséért és kereszthaláláért, és ugyanakkor örvendjünk és ujjongjunk megváltottságunk miatt Krisztus feltámadása nyomán.

Ezen gondolatokkal kívánok az Uzoni Hírlap olvasóinak és minden jóakarátú embernek áldott húsvétot!

A megváltottságunk iránti hála sarkalljon jobb, keresztényebb életre!

Ft. NAGY LÁSZLÓ-EÖRS,
SENTIVÁNLABORFALVI PLÉBÁNOS

Értékes vagy!

Max Lucado Texas államban született író, nevéhez főleg keresztény művek csatolhatóak. Egyik nem annyira ismert, bár nagy jelentőséggel bíró művének címe: Értékes vagy - Történet a foltmanókról. A mű története röviden arról szól, hogy egy Éli nevű faragó foltmanókat készített. Ezek a manók egymásközt matricákat osztogattak: a dicséretre méltó tettekért sárga csillagokat, a ballépésekért pedig szürke pontokat. Élt köztük egy Pancsinelló nevű manó, aki mindig csak szürke pontokat kapott. Legtöbbször érdemtelenül kapta, de társai már hozzászórtak, hogy őt ugyanis csak ilyen szürke pontok borítják, ezért mindig csak ilyet aggatnak rá. Elkeseredettsége közepette egy napon találkozott Lúciával, akire érthetetlen módon nem ragadtak a matricák. Az ő javaslatát elfogadva Pancsinelló elment Élihez, hogy a mester majd segít neki. A faragó segítsége abból állt, hogy szembesítette az elkeseredett foltmanót, hogy nem számít, mit gondolnak mások, ő számára Pancsinelló mindig nagyon értékes lesz, hiszen ő teremtette őt.

E mű, annak ellenére, hogy szereplői mese figurák, nem kimondottan gyerekeknek szánt alkotás. Figyelmesen végig olvasva párhuzamot lehet vonni a mű és a keresztény ember élete közt. Sokan szerzünk és viselünk szürke pontokat, amelyekkel társaink bélyegeznek meg, és amelyek ellen

látszólag nincs mit tennünk. Az előítéletek nagyban képesek befolyásolni az ember életét és egyfajta elszigeteltségbe kergetni őt. Akárcsak ahogy ezek a manók a szürke foltoktól, mi sem vagyunk képesek egykönnyen megszabadulni a mások téves megítélésétől.

Az egyetlen igaz megoldás Pancsinelló számára az volt, hogy észre tudta venni azt, aki közelített felé és segíteni tudott rajta. Aki már megtisztult minden gyarlóságtól az által, hogy mestere szavára figyelt és nem engedte magát a társai által befolyásolni. A történet azzal fejeződik be, hogy a kis manó elkezdett hinni abban, hogy ő valóban értékes teremtménye számára, és abban a pillanatban a foltok lassan kezdtek lehullani róla.

Számunkra szintén adatott egy ilyen személy, aki nem csak szavak által járt közben értünk a Mesternél, hanem saját halálával meg is fizetett a mi megszabadulásunkért. Ő általa és Rá igazán figyelve mi is képesek vagyunk figyelmen kívül hagyni az éle-tünk-re rossz hatással lévő tényezőket és elhinni azt, hogy értékes emberek vagyunk, hiszen nem ok nélkül lettünk teremtvé erre a világra.

Kérdés tehát, hogy képesek vagyunk-e Őt befogadni illetve Rá figyelni és ez által igazán megszabadulni...

A feltámadott Krisztus által megáldott húsvéti ünnepeket kívánok!

BALLAI TIMEA BARBARA
KÖZSÉGI KÖNYVTÁROS

Jézus halála és feltámadása

egyszerre jellemzi a keresztény életet

Feltevődik a kérdés: vajon a keresztény nép életében Krisztus halála vagy feltámadása lényegesebb?

Vannak hívők és vannak korszakok az egyházban, akik és amelyek a keresztest állítják előtérbe: az önmegtagadást, a lemondást, a vezeklést sőt az önsanyargatást. Bizonyos értelemben, egyoldalúság jut érvényre itt, hogy a földi élet egyedüli célja megölni magunkban a régi, ádám-embert, hogy győzedelmeskedjen bennünk az Élet.

Vannak hívők és korok akik szerint a Feltámadott egyháza vagyunk. Közvetlen célunk az élet, a kiteljesülés és a személyiség kibontakozása, a boldog egymásra találás Istennel és embertársainkkal, amelyet az állandó életöröm jellemez.

Melyik az igazibb, keresztényibb felfogás? Megmondja nekünk egyházunk liturgiája: a keresztény nép életében együtt és egyensúlyban kell jelen lennie a nagypénteknek és a húsvét hajnalának.

Egyházanyánk lelkünk-re köti, hogy a kereszthordozásnak és az élet diadalának egyszerre kell jelen lennie az életünkben. Ugyanis nem keresztény magatartás az önmegtagadást, a vezeklést, a szenvedést – ezt a sok kis halált – vagy maga a halált öncélúan keresni s csak odaát várva az igazi, felszabadult és boldog életet. De éppen így tévedés lenne az élet nevében elvetni minden aszkézist, önfegyelmézést és keresztest jelentő feladatvállalást.

Ennek jegyében kívánunk mindannyiunknak áldott húsvéti ünnepeket! Szeretettel,

ALBERT IMRE PLÉBÁNOS

Elődeink nyomában

Március első napjaiban meghívót találtam a postaládámban. A borítólapon egy szép, sokatmondó rajzocskával, ami Péter Alpár képzőművész úr (Bikfalva) keze nyomán született, „Earth-drawing” – Talajrajz mottóval. A magunk mögött hagyott télen könyvtárosunk, BallaiTimea Barbara igen sok értékes meghívottal, írókkal, művészekkel kedveskedett az uzoni lakosságnak. Ez utóbbi előadást Péter Alpár képzőművész úr tartotta, éppen Március 8-án, Nők napján, így minden női hallgatót megajándékozott dr. Ráduly István polgármesterünk és a művész úr egy szál piros szegfűvel. Szép gesztus volt.

A művész úr a közel- és távolkeleti utazásairól beszélt, az ott élő emberek mindennapjairól, szokásairól, munkájukról. Diavetítéssel is alátámasztotta élményeit, sőt, kis tárgyakat is hozott magával. Bemutatta a hallgatóságnak Iránt és Indiát.

aki bajuszt is kreált a maskarára, hogy férfinak tessenek! Ugye, így már „no comment”. Az iráni lakosság irodalmat és művészetet kedvelő, ezt 80%-ban nők művelik. Irán nagy területű ország, félig sivár, félig élhető, minden csepp víz drága kincs.

emberek. Az “ahimszát” (erőszakmentességet) tartotta a legmagasabb erkölcsi értéknek, és minden egyes ember méltóságával és jólétével való törődésként értelmezte azt. Elvetette a hindu iratok tekintélyét, amennyiben azok tanításai

PÉTER ALPÁR ELŐADÁS KÖZBEN

Érdeklődéssel fogadtuk előadását, talán bennünk volt az a mélyen lapuló érzés, miszerint őseink keletről jöttek. Sok hasonlóság egyezik a képzőművészetben, valamint nem utolsó sorban, szakrális jelképeinkben.

A művész úr elmondása szerint iráni vendégét elvitte a hazai székhely múzeumokba és a vendég nagy meglepetésére, ugyanazokat a tárgyakat látta, mint odahaza Iránban.

Diavetítéseiben láthattunk egy iráni, egész alakos szobrot is, amelyre azonnali benyomásra megállapíthattuk: hiszen ez egy székhely bajuszos bácsi!

A művész úr elmondása szerint az emberek mindenhol emberek, ha tartózkodnak is előbb az idegentől, de ha megnyílsz előttük, ők is megnyílnak és nagyon vendégszeretőek tudnak lenni.

Kuriózumnak számított előadásában az iráni feketehaját és maskara viselete a nőknél. Ez ugyanis hagyományos viselet.

Nos, a hagyományos viselet visszanyúlik egész addig, amikor a portugálok elfoglalták a Perzsa öbölt és az ottani nőkkel nem bántak kesztyűs kézzel. A női szemérem tiltakozása végett hordtak a nők arcukon fekete maskarát, volt

A városokon kívül, a mi szavainkkal élve tanyák vannak, pontosabban nagy bozótossal körülvett éjjeli szállások, ahová meghúzódnak az emberek és állatok éjszakára.

Milyen érdekes világ, Iránban az iszlám van jelen, mint vallás, és ezek a pásztorok emberek az életüket a TAO szerint élik le, azaz, azonosulnak a természettel.

A művész úrnak szándékában áll visszamenni még Iránba, kérem, ha Iszfahamba jár, kérje, hogy mutassák meg az iszfahámi Magyar Kódexet, hadd lássa saját szemével és hozza hírül nekünk.

Indiában, Mahatma Gandhi (1869 – 1948) hazájában, szintén barátságos, jóindulatú emberekre talált. Ott többnyire a Buddhizmus van jelen - de más vallások is vannak -, amely vallás szintén a szeretetet hirdeti az emberek között. Az indiaiak jelentős életet élnek, nagy szerepet kap a kézműipar, ami nagyon fejlett.

Gandhi hagyatéka szerint élnek. Saját maguk készítik el termékeiket és a hazai termelőktől vásárolnak, melynek előnye felendíteni és biztosítani a hazai termelők folyamatos munkáját és láncszerűen mindenki megélhetését. Milyen jó lenne, ha ma is születnének Gandhi gondolkodású

ellentmondtak az ahimszának ... „Az erőszakmentesség hitem alfája és omegája” (M.Gandhi 1922. március 23.)

Milyen egyszerű érzés, hogy vannak nemzetünkben nagymúltú elődeinket követő férfiak, mint pl. Péter Alpár képzőművész is, aki tesz azért, hogy kövesse elődeink nyomdokait, Kőrösi Csoma Sándort, Vámbéri Ármint, Orbán Balázst.

Az emberek és vallások jól megférnek egymással ezen a vén Geán, ha azt külső, romboló hatások nem befolyásolják! A különböző vallások ütközésének elszenvedő alanyai mindig az emberek voltak!

Visszatérve a meghívóra, a borítólapon rajzocskájára - szántó földet látok, benne egy körrajz, köröskörül „P” betűkkel, távolabb talán a tengert látni...

Vélni látom: átvitt értelemben a „P” betű nemcsak kezdő tulajdonnévként szolgál, hanem mint PACE is.

Békét a Földön az Emberiségeknek.

Kívánok minden olvasónak szeretetteljes, békés húsvéti ünnepeket!

VERES IBOLYA
UZON, 2018. MÁRCIUS 12.

Kálvin erdélyi egyháza

- folytatás a 4. oldalról -

Sylvester itt nyomtatja ki az első Biblia fordítást az Újszövetségből. Bevezetőjében ezt írja: „*Próféták által szólt rígen niked az Isten,/az kit ígért, ime, végre megadta fiát*”. (Erdősi Sylvester János Szinerváralján született, 1526-ban már Krakkóban tanult, majd Wittenbergben. 1534-ben érkezett Sárvárra, Nádasdy szolgálatába állva tanít, később még Bécsben tanul, majd Debrecenben iskolamester, aztán Lőcsén lelkész.) Eljött az ideje egy teljes, magyarul is olvasható Bibliának Kolozsváron, de Erdély szerte is. Lelkes támogatói vannak Heltai ilyen irányú tervének, köztük van egy ugyancsak németnek született, de főleg magyarul beszélő és író hit-társa is, Franz Hertel, a későbbi Dávid Ferenc, aki ekkor indul el a hitújítás rögs útján. Egyelőre ő az új lutheri egyház püspöke.

Kolozsvár magyar lakossága nagy érdeklődéssel követte a reformáció egyre megújuló tételeit, megjelennek a városban Zwingli és Kálvin tanainak hirdetői, a szakramentáriusok. Az ő hatásukra Dávid Ferenc 1559-ben lemond a lutheri egyházban viselt hivataláról, és csatlakozik a hitújítás helvét irányzatához. Heltai is ezt a lépést követi. Néhány év múlva a magyar prédikátorok nagyenyedi zsinata Dávid Ferencet választotta püspökéül. Ekkor hívja meg a fiatal János Zsigmond fejedelem gyulafehérvári udvarába udvari papnak. Ettől kezdve Dávid Ferenc saját útját járva eltávolodik lassan a reformáció kálvini irányzatától.

A 16. század közepére Erdélyben és a vele határos keletmagyarországi megyékben is egyre élesedett a vitaszellem a két protestáns felekezet: a lutheri tanokat követő evangélikus és a helvét szellemű református egyház hívei között. Az evangélikusok tiltják a helvét irányzatot, a világi hatalom is fellép ellene, mégis egyre nagyobb számban térnek át evangélikus lelkészek és hívek a református hitre. Nyelvi kérdés lenne a háttérben, tudniillik a magyar mezővárosi polgárt könnyű volt szembe állítani a német nyelvű lutheri vallással? Vagy hitbeli kérdések motiválták az áttéréseket? Nem tudhatjuk ma már. Debrecenben Dévai Bíró Mátyás, Székharosi Horváth András, Sztárai Mihály, majd a fi-

atal, nagy hatású prédikátor, született szervező, tudós teológus, Méliusz Juhász Péter munkássága nyomán erősödik, épül az új egyház, a kálvinista. A török hódoltsági területen viszonylag békés körülmények között terjedt a helvét irányzat, főleg Szegedi Kis István református teológusnak köszönhetően, aki a helvét irányzat dogmatikájának első magyar rendszerezője volt. (Az 1550-es években Tolnában tevékenykedett, a városkának ekkoriban 5-6 ezer lakosa volt, jó hírű iskolája, benne gazdag könyvtár. A tolnai evangélikus hívek lelkésze Sztárai Mihály volt, aki később Szegedi Kis István hatására lényeges pontokban a helvét irányzattal azonosult, erről könyveket is írt.) Szegedi Kis István tanítványa volt Méliusz Juhász Péter, akinek személye összeforrott a magyar reformátusság történetével. Ő alapította meg a Tiszántúli első nyomdáját, kortársa Szegedi Gergely, a legjobb zsolnárfordító és énekszerző abban az időben. Méliusz kemény harcot vívott a katolikus egyház maradék bástyái ellen, vitázott Luther százsz és magyar követőivel. Prédikációiban, biblia-magyarázataiban sistereg, forr az indulat, a legsúlyosabb vádakát vagdosza a Róma-hű papok fejéhez. Hitvitázó írásai az élőbeszéd meglepő fordulatai mellett erős érzelmi hatást keltettek. A debreceniek, ha néha ingadozva is, de mindig kitarítottak mellette (ellenfelei Péter pápának csúfolták), tevékenysége nyomán növekedni kezdett Debrecen kiállása a reform mellett. 1552-ben vége szakad Debrecenben a katolikus istentiszteleteknek. Ebben a harcban nélkülözhetetlenné vált a szakramentárius alapelvek rögzítése, rendszerezése, ez meg is történik 1561-ben. A felekezeti útkeresést jelzi az évenkénti, de néha gyakrabban is összehívott zsinatok sora, a színhely többnyire Erdély. Kolozsvár, Gyulafehérvár, Székelyvásárhely (Marosvásárhely), Nagyenyed, Torda, vagy a hozzá kapcsolt Részek (Pártium), Nagyvárad, Debrecen, illetve az észak-keleti országrész, Gönc, Szikszó, Tarcál. A szellemi irányító központ Debrecen.

- folytatjuk -

SERDÜLT BENKE ÉVA
PAKS, 2017. JANUÁR-FEBRUÁR